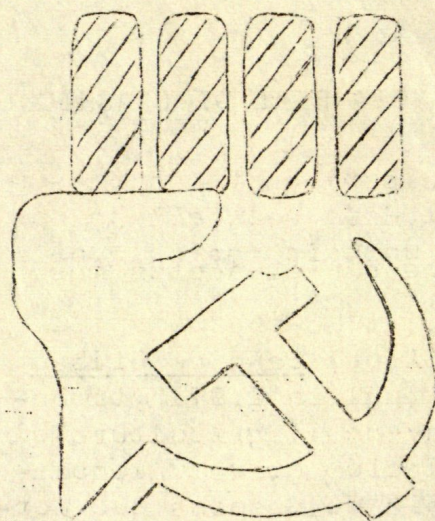

BLOC ROIG

G.S.

Germania
Socialista

Per la construcció d'una alter-
nativa comunista al País Valencià

LA
QUESTIÓ
AGRÀRIA AL
PAÍS VALENCIÀ

UNA ANÀLISI
MARXISTA

(2ª part)

Nº: 5

HIVERN. 75-76

1.-LA IMPORTANCIA REAL DE L'AGRICULTURA AL PAIS VALENCIA.

Front al que alguna gent encara sembla suposar, el País Valencià ja no és pròpiament un país agrícola, ni els agricultors són el sector més nombrós.

Segons l'estudi del Banc de Bilbao "La renta nacional, en 1.971", treballaven eixe any en l'agricultura el 27% de la població activa valenciana. Amb la línia de descens que porta ja des de fa temps, eixe percentatge deu d'estar pròxim en 1975, del 23%, mentre que la indústria deu ocupar al voltant del 36% de la població actual.

Més reveladora és la dada, de la mateixa font, de que l'agricultura aportava l'any 1969, el 16% del producte total anual del País Valencià xifra aquesta que l'any 1971 ja havia descendit el 13%.

Aquests són signes clars i irreversibles de que el País Valencià està canviant, de que ja no és un país agrícola. La disminució de la població activa agrària és una conseqüència inevitable del desenvolupament capitalista, com ho és la major preponderància dels altres sectors en el producte brut final. Altra conseqüència són els enormes costos socials que aquest procés anàrquic descarrega sobre els camperols.

L'agricultura, però, té una major importància que la que d'una visió ràpida d'aquestes xifres es podria deduir. Una part de la indústria i sobretot del comerç es basen directament en la producció agrària. Per altra banda, certs tipus de mentalitat rural impregnen la vida valenciana des de la classe dominant fins fins el proletariat industrial d'origen recent.

Es dedueix d'això que una estratègia revolucionària al País Valencià no

Frente a lo que alguna gente aún parece suponer, el País Valenciano ya no es propiamente un país agrícola, ni los agricultores son el sector más numeroso.

Según el estudio del Banco de Bilbao "La renta nacional en 1971", trabajaban ese año en la agricultura el 27% de la población activa valenciana. Con la línea de descenso que lleva ya desde hace tiempo, ese porcentaje debe de estar próximo en 1975, del 23%, mientras que la industria debe de ocupar alrededor del 36% de la población actual.

Más revelador es el dato, de la misma fuente, de que la agricultura aportaba el año 1969, el 16% del producto total anual del País Valenciano, cifra ésta que el año 1971 ya había descendido al 13%.

Estos son signos claros e irreversibles de que el País Valenciano está cambiando, de que ya no es un país agrícola. La disminución de la población activa agraria es una consecuencia inevitable del desarrollo capitalista, como lo es la mayor preponderancia de los otros sectores en el producto bruto final. Otra consecuencia son los enormes costos sociales que este proceso anárquico descarga sobre los campesinos.

La agricultura, no obstante, tiene una mayor importancia que la que de una visión rápida de estas cifras se podría deducir. Una parte de la industria, y sobre todo del comercio, se basan directamente en la producción agraria. Por otra parte, ciertos tipos de mentalidad rural impregnan la vida valenciana desde la clase dominante hasta el proletariado industrial de origen reciente.

Se deduce de ello que una estrategia revolucionaria en el P.V. no puede

por prendre ja com a model cap revolució camperola. La classe obrera industrial és no sols la classe conseqüentment més revolucionària sinó a més el sector més nombrós de les classes treballadores.

Cal construir un programa socialista per al camp valencià que pose les bases per a una convergència real dels petits propietaris amb els jornaleros i classe obrera industrial. Però mal podia ser elaborat eixe programa, des de la falsa perspectiva de considerar al camperolat com a eix de lluita, el "front principal", basant-se en una errònia estimació de l'infraestructura econòmica. Cal no sobreestimar la seua importància de la mateixa manera que seria erròni limitar les tasques de concienciació i organització popular a la classe obrera en sentit estricte.

tomar ya como modelo ninguna revolución campesina. La clase obrera industrial es, no solo la clase consecuentemente más revolucionaria sino además, el sector más numeroso de las clases trabajadoras.

Es necesario construir un programa socialista para el Campo Valenciano que ponga las bases para una convergencia real de los pequeños propietarios con los jornaleros y clase obrera industrial. Pero mal podría ser elaborado ese programa, desde la falsa perspectiva de considerar al campesinado como eje de la lucha, el "frente principal", basándose en una errónea estimación de la infraestructura económica. Es necesario no sobreestimar su importancia, de la misma manera que sería erróneo limitar las tareas de concienciación y organización popular a la clase obrera en sentido estricto.

2.- L'ESTRUCTURA DE LA PROPIETAT.-

L'afirmació de que el País Valencià és una país de petits agricultors és una veritat a mitges. O siga, és aproximadament una mentira.

En efecte, els latifundistes tenen poca importància. Sols un 7% de la terra està en propietats de més de 200 Ha. de secà o més de 50 de regadiu. Algun grup ha dit que amb molt menys que això ja s'és latifundista, ja parla de latifundi de regadiu, que serien grans horts de taronges. Caldrà preguntar-se que s'entén per latifundi. Si per latifundi s'entén una gran explotació mal cuidada, que no rendeix el que podria i treballada en relacions de producció precapitalistes, cal assenyalar que això no existeix al País Valencià (i quasi no existeix ja a L'Estat Espanyol). Si per latifundi s'entén la propietat de molta terra, això existeix poc; i si s'entén una explotació gran que done

La afirmación de que el P.V. es un país de pequeños agricultores es una verdad a medias. O sea, es aproximadamente mentira.

En efecto, los latifundistas tienen poca importancia. Sólo un 7% de la tierra está en propiedades de más de 200 Ha de secano o más de 50 de regadío. Algún grupo ha dicho que con mucho menos de eso ya se es latifundista, ya habla de latifundio de regadío, que se harían grandes huertos de naranjos. Será necesario preguntarse que se entiende por latifundio. Si por latifundio se entiende una gran explotación mal cuidada, que no rinde lo que podría y trabajada en relaciones de producción precapitalistas, es necesario señalar que eso no existe en el País Valenciano (y casi no existe ya en el Estado Español). Si por latifundio se entiende la propiedad de mucha tierra eso existe poco; y si se entiende una explotación grande que de grandes bo

grans beneficis, això és capitalisme agrari, i d'això sí que hi ha al País Valencià. Les coses clares.

La resta de la superfície de la terra està repartida en una gran quantitat de propietats petites i mitjanes que suposen una molt distinta situació socio-econòmica segons el tipus de cultiu, el grau de capitalització i la utilització de mà d'obra. Per això donen una visió errònia els que parlen dels agricultors com si d'alguna classe es tractara sense considerar els grans propietaris. Dins dels propietaris no grans hi ha una situació de classe molt distinta que va des de la mitjana burgesia al camperolat pobre, passant per la petita burgesia. Va tornarem sobre aquest punt però ara cal insistir en que l'existència de pocs propietaris no significa que hi haja una gran classe homogènia de petits propietaris.

Però a més existeix la gent que no té terra: els obrers agrícoles; i aquests són el 41'5% de la població activa agrícola !solament!. Xifra possiblement inferior a la realitat (el treball eventual dels propietaris pobres i el de la dona no estan possiblement comptats). La proporció és menor que la de Jaén, clar, però és superior a la mitjana de l'Estat Espanyol.

On està el país de petits propietaris? On la gran classe camperola? Enfosquits per l'errònia apreciació de l'estructura de classes del camp hi ha posicions oficialment marxistes que basen la seua estratègia socialista o la seua negativa al socialisme (com en el cas d'alguns socialdemòcrata que proclama amb dolor que al País Valencià, país de petits propietaris, això del socialisme que a ell tant li emociona és desgraciadament inviable per ara i pels segles) en l'existència d'una gran majoria de petits propietaris.

neficios, eso es capitalismo agrario, y de eso sí que hay en el País Valenciano. Las cosas claras.

El resto de la superficie de la tierra está repartido en una gran cantidad de propiedades pequeñas y medianas que suponen una muy distinta situación socio-económica según el tipo de cultivo, el grado de capitalización y la utilización de mano de obra. Por eso dan una visión errónea los que hablan de los agricultores como si de alguna clase se tratara sin considerar los grandes propietarios. Dentro de los propietarios "no grandes" hay una situación de clase muy distinta que va desde la mediana burguesía al campesino pobre, pasando por la pequeña burguesía. Ya volveremos sobre este punto, pero ahora es necesario insistir en que la existencia de pocos propietarios no significa que haya una gran clase homogénea de pequeños propietarios.

Pero además existe la gente que no tiene tierra: los obreros agrícolas; y estos son el 41'5 % de la población activa agrícola !solamente!. Cifra posiblemente inferior a la realidad (el trabajo eventual de los propietarios pobres y el de la mujer no están posiblemente contados). La proporción es menor que la de Jaén, claro, pero es superior a la media del Estado Español.

¿Dónde está el país de pequeños propietarios? ¿Dónde la gran clase campesina?. Cegados por la errónea apreciación de la estructura de clases del campo hay posiciones oficialmente marxistas que basan su estrategia socialista o su negativa al socialismo (como en el caso de algún socialdemócrata que proclama con dolor que en el P.V., país de pequeños propietarios, eso del socialismo que a él tanto le emociona es desgraciadamente inviable por ahora y por los siglos) en la existencia de una gran mayoría de pequeños propietarios.

3.- L'ESTRUCTURA GEOGRAFICA.-

Geogràficament es pot parlar almenys de tres zones agrícoles al País Valencià: el secà alt, el secà mitjà i el regadiu.

El primer, secà de cereals està en crisi total i l'emigració dels seus habitants és com un plebiscit contra l'agricultura tradicional i la marginació de la societat rural. Sols en algunes àrees del Sud va podent ser reconvertit per l'extensió de l'ametller.

El secà mitjà és bàsicament zona de vinya, perquè l'oliva i sobretot el garrofer va desapareixent. Es una zona més bé estacionària. De menor emigració, planteja, però, els problemes generals de l'agricultura a l'Estat Espanyol. Les cooperatives vitivinícoles funcionen relativament bé, dintre de les seues limitacions.

El regadiu ocupa sols el 12% de la superfície cultivada amb base en el Millars, el Xúquer i en menor medida el Segura i a més en l'aprofitament exhaustiu de fonts i pous. Predominen els cítrics i amb ells, els seus problemes, a banda dels cultius d'horta i d'altres productes d'exportació (cebes, etc...). Dintre d'aquest sector està la zona de l'arròs, en crisi total i necessitada de transformació.

Per comarques, reorganitzant els quadres del llibre "L'Estructura econòmica del País Valencià" trobem:

1.- Comarques de secà

A. Carxelistes:

Els Ports (cereals, boscos i past)

Alt Maestrat (idem)

Alcalatén (cereals, fruita, boscos i past)

Alt Millars (cereals, oliveres, fruita, boscos i past)

B) Amb predomini de la vinya:

Geográficamente se puede hablar al menos de tres zonas agrícolas en el P.V., el secano alto, el secano medio, y el regadío.

El primero, secano de cereales está en crisis total y la emigración de sus habitantes es como un plebiscito contra la agricultura tradicional y la marginación de la sociedad rural. Sólo en algunas áreas del Sur, va pudiendo ser reconvertido por la extensión del almendro.

El secano medio es básicamente zona de viña, porque la aceituna y sobre todo el algarrobo van desapareciendo. Es una zona más bien estacionaria. De menor emigración, plantea sin embargo, los problemas generales de la agricultura en el Estado Español. Las cooperativas vitivinícolas funcionan relativamente bien, dentro de sus limitaciones.

El regadío ocupa solo el 12% de la superficie cultivada con base en el Millars, el Júcar y en menor medida el Segura y además en el aprovechamiento exhaustivo de fuentes y pozos. Predominan los cítricos y con ellos, sus problemas, aparte de los cultivos de huerta y otros productos de exportación (cebollas, etc...). Dentro de este sector está la zona del arroz, en crisis total y necesitada de transformación.

Por comarcas, reorganizando los cuadros del libro "La Estructura Económica del País Valenciano", encontramos:

Plana d'Utiel (vi i cereals)
Foia de Bunyol (vi, olivar i fruites)
Alt Vinalopó (vi, olivar)
Valls del Vinalopó (raïm de taula, vi, fruita)

6) Policultiu

Vall de Cofrents (vi, cereals, olivar, boscos i past)
El Comtat (olivar, ametler, vinya)
Mariola (ametler, olivar, boscos, past)
Alt Palància (olivar, fruita, boscos, past)
Racó d'Ademús (cereals, fruita, bosc, past)
Els Serrans (cereals, olivar, bosc, past)

2.- Comarques mixtes

Vall d'Albaida: Secà - raïm de taula, olivar i fruita
Regadiu - hortalisses i cítrics

Costera: Regadiu - primícies i cítrics
Secà - raïm de taula, olivar, fruita, garrofer.

Marina Septentrional: Regadiu - cítrics i arròs
Secà - vinya, olivar, fruita i garrofer.

3.- Comarques de regadiu predominant

A) Citricoles:

Baix Maestrat: Regadiu - cítrics, hortalisses
Secà - vinya, olivar, fruita i garrofer.

Plana Septentrional: Regadiu - cítrics, arròs
- Secà - cereal, vinya, olivar, fruita i garrofer.

Plana Meridional: Regadiu - cítrica
Secà - olivar i garrofer

Ribera Alta: Regadiu - cítrics
Secà - vinya i garrofer

La Safor: Sols regadiu - cítrics i hortalisses.

Marina Septentrional: Regadiu - cítric, arròs
Secà - vinya, olivar, fruita i garrofer.

Baix Segura: Sols regadiu - cítrics, hortalisses.

B) Horticoles

Horta de València: hortalisses, arròs.

Ribera Baixa: arròs

Baix Vinalopó: Regadiu - fruita, tomaques
Secà - vinya, olivar i fruites.

Camp del Turia: Regadiu - hortalisses (cebes)
Secà - vinya, fruita i garrofer.

Alacantés : Regadiu - hortalisses i ametlers.
Secà - vinya, olivar i fruites.

En resum, la diversificació que s'ob- En resumen, la diversificación que se
 serva entre comarques, alhora que fa observa entre comarcas, al tiempo que
 difícil la classificació, és una raó hace difícil la clasificación es una
 més que exigeix la realització d'es razón más que exige la realización de
 tudis i programes socialistes comar estudios y programas socialistas co-
 cals, treball al que convidem als nú marcales, trabajo al que invitamos a
 clis de capperols, disposats a no de los núcleos de campesinos, dispuestos
 xar en mans d'altres el seu futur. a no dejar en manos de otros su futu
 ro.

4.- LA PROBLEMÁTICA DEL REGADIU.-

4.1. L'arrós

Aquest cultiu està avui en crisi.

Les causes principals són:

a) L'increment del cost de producció
 estretament lligat al tipus de peti
 ta explotació dominant dintre d'a
 quest sector que no permet la meca
 nització. Semblen necessàries explo
 tacions d'un mínim de 500 fanegades
 (1.500 serien molt millor) per a po
 der utilitzar una maquinaria agrico
 la rendable. Això explica que fora
 del País Valencià sí que siga ren
 dable cultivar l'arrós i què al
 guns grans propietaris guanyen di
 ners.

b) La baixa en el consum intern d'
 arrós, a conseqüència d'un cert ami
 llorament del règim alimentici (a
 major renda, menys consum de cereals)

e) L'augment de l'oferta a escala
 de l'Estat Espanyol deguda a la prò
 ducció andalussa i extremeña. So
 vint fomentada pels capitalistes a
 graris valencians que inverteixen
 fora els seus duros buscant terra
 i mà d'obra barata.

d) La congelació pel Govern dels
 preus de sosteniment que avui no co
 breixen l'alt cost de producció.

4.1.-El arroz

Este cultivo está hoy en crisis.
 Las causas principales son:

a) El incremento del coste de produc
 ción, estrechamente ligado al tipo de
 pequeña explotación dominante dentro
 de este sector que no permite la me
 canización. Parecen necesarias explo
 taciones de un mínimo de 500 hanega
 das (1500 serían mucho mejor) para po
 der utilizar una maquinaria agrícola
 rentable. Eso explica que fuera del
 P.V. sí que sea rentable cultivar a
 rroz y que aquí algunos grandes pro
 pietarios ganen dinero.

b) La baja en el consumo interno de a
 rroz, a consecuencia de un cierto me
 joramiento del régimen alimenticio
 (a mayor renta menos consumo de ce
 reales).

c) El aumento de la oferta a escala
 de Estado Español, debida a la produc
 ción andaluza y extremeña. A menudo fo
 mentada por los capitalistas agrari
 os valencianos que convierten fuera
 sus duros buscando tierra y mano de o
 bra barata.

d) La congelación por el Gobierno de
 los precios de sostenimiento que hoy

c) El nostre preu de producció és superior al preu del mercat internacional, cosa que impossibilita qualsevol intent d'exportació amb benefici.

Aquesta situació obliga a l'arrosor a canviar de cultiu, plantejant-se així el problema general: sols el gran propietari tindrà els mitjans econòmics necessaris per a efectuar la transformació, mentre que solament d'una forma col·lectiva els petits propietaris poden pensar en la reconversió.

4.2. La taronja.

En els últims anys s'ha trencat l'eufòria existent en aquest sector.

Tots, productors i comerciants, ara protesten. Els jornaleros, però, i els més pobres dels petits propietaris que són els més afectats, són precisament els dos grups sense veu baixa la dictadura capitalista.

Per als jornaleros la crisi significa immediatament menys treball, (hi ha moltes taronges que es queden penjades de l'arbre i que no es recullen) i menys facilitats per a trobar-lo; per als petits propietaris la crisi significa una disminució en el seu nivell de vida -la taronja que primer es ven és la dels grans propietaris-, una no possibilitat de canviar de cultiu, un augment en el seu sobre treball -treballar també com a jornalero-, en definitiva una proletarització imminent i progressiva -emigració, treball en fàbrica-.

Els comerciants enriquits nitjancant l'explotació dels treballadors (grups de recollidors, dones dels magatzems, jornaleros, etc) i el pagament d'uns preus baixos als productors de la taronja, els comerciants i terratinents que han instal·lat amb eixos diners horts en Andalusia o en Marroc, ara es posen a xillar a l'Estat, per a que fixe preus de sosteniment que augmentarien els seus beneficis -al tindre una major pro-

no cubren el alto coste de producció.

c)-Nuestro precio de producción es superior al precio en el mercado internacional, cosa que imposibilita cualquier intento de exportación con beneficio.

Esta situación obliga al arrocero a cambiar de cultivo, planteándose así el problema general: solo el gran propietario tendrá los medios económicos necesarios para efectuar la transformación, mientras que solamente de una forma colectiva, los pequeños propietarios pueden pensar en la reconversión.

4.2.-La naranja

En los últimos años se ha roto la euforia existente en este sector. Todos, productores y comerciantes, ahora protestan. Sin embargo, los jornaleros y los más pobres de los pequeños propietarios que son los más afectados, son precisamente los dos grupos sin voz bajo la dictadura capitalista.

Para los jornaleros la crisis significa inmediatamente menos trabajo, (hay muchas naranjas que se quedan colgando del árbol y que no se recogen), y menos facilidades para encontrarlo; para los pequeños propietarios la crisis significa una disminución en su nivel de vida -la naranja que primero se vende es la de los grandes propietarios- una no posibilidad en cambiar de cultivo, un aumento en su sobretrabajo-trabajar también como jornalero-en definitiva una proletarización inminente y progresiva -emigración, trabajo en fábrica).

Los comerciantes enriquecidos mediante la explotación de los trabajadores (grupo de recolectores, mujeres de los almacenes, jornaleros, etc) y el pago de unos precios bajos a los productores de naranja, los comerciantes y terratenientes que han instala-

ductivitat i uns costos més baixos degut a la mecanització- i sols retrasaria -no per molt de temps- la proletarització dels petits propietaris. A més aquests preus de sosteniment es converteixen en una explotació indirecta dels propietaris agrícoles sobre els treballadors de l'Estat Espanyol, és a dir, en una utilització dels fons de l'Estat, trets dels impostos que paguen tots els treballadors per a mantindre i augmentar els beneficis dels capitalistes del camp sense que això repercuteixca en una disminució dels preus dels productes agrícoles.

¿Qué ha passat?

a) Ha hagut un increment accelerat dels costos de producció (adobs, insecticides i les normals elevacions dels salaris) mentre que els preus pagats al camperol són aproximadament iguals als que fa 10 anys.

b) Existeix una forta competència exterior per part de països que tenen menors costos de producció (Marrroc) o un millor aparat de comercialització (Israel).

c) S'ha arribat a una superproducció tarongera a escala mediterrània.

d) Els europeus ja mengen tota la taronja que poden menjar. (A major renda, en principi, més consum de taronja però després es passa a d'altres fruites: seques, fruites exòtiques, pastisseria, etc). A més, en l'actual situació de crisi del capitalisme mundial i reunió econòmica europea és presumible una disminució en la demanda tarongera.

e) Hi han dificultats aranes clàries al quedar l'Estat Espanyol fora del Mercat Comú. -Eins i tot USA va a poder col·locar millor les seues taronges en Europa.

f) No s'ha obert realment cap mercat de consideració en l'Europa socialista.

do con ese dinero huertos en Andalucía o en Marruecos, ahora se ponen a gritar al Estado, para que fije precios de sostenimiento que aumentarían sus beneficios -al tener una mayor productividad y unos costos más bajos debido a la mecanización- y solo retrasaría -no por mucho tiempo- la proletarización de los pequeños propietarios. Además estos precios de sostenimiento, se convierten en una explotación indirecta de los propietarios agrícolas sobre todos los trabajadores del Estado Español, es decir, en una utilización de los fondos del Estado, sacados de los impuestos que pagan todos los trabajadores para mantener y aumentar los beneficios de los capitalistas del campo sin que eso repercuta en una disminución de los precios de los productos agrícolas.

¿Qué ha pasado?

a) Ha habido un incremento acelerado, de los costos de producción (abonos, insecticidas y las normales elevaciones de los salarios) mientras que los precios pagados al campesino son aproximadamente iguales a los que hace 10 años.

b) Existe una fuerte competencia exterior por parte de países que tienen menores costos de producción (Marruecos) o un mejor aparato de comercialización del fruto (Israel).

c) Se ha llegado a una superproducción naranjera a escala mediterránea.

d) Los europeos ya comen toda la naranja que pueden comer. (A mayor renta, en principio, más consumo de naranja, pero después se pasa a otras frutas: secas, frutas exóticas, pastelería, etc.) Además, en la actual situación de crisis de capitalismo mundial y reunión económica europea, es presumible una disminución en la demanda naranjera.

- g) Hi ha una total anarquia en l'exportació gràcies a la irracionalitat del mecanisme de la lliure empresa exportadora, incapaç de planificar l'oferta en funció de la producció i la demanda real.
- h) Igualment el mercat interior es té mal cobert, encara que no és susceptible a curt plaç cap gran increment del consum intern.
- i) L'estructura de la propietat amb predomini de la petita explotació impedeix la utilització òptima de les tècniques més modernes i de la força de treball, engrandint amb això el problema dels costos de producció en ascens ininterrompit.
- j) L'existència de terres marginals en cultiu producte de la desaforada inversió en tarongers que va portar l'època de l'eufòria influeix en un augment de l'oferta del fruit en un mercat sobresaturat i constrenyit.

Contra el que la burgesia local vol que cregan i contra els esquemes polítics de caire social-demòcrata la solució del problema de la taronja passa pel socialisme i no sols per l'enderrucament del règim. No és prou amb fer-nos propaganda pagada per l'estat en els països europeus. No és prou amb la protecció o sosteniment dels preus. No és prou amb l'entrada en el Mercat Comú. Ni tampoc és suficient l'apertura de mercats en l'Estat. Tampoc és un problema de selecció de varietats (en general aquestes són prou correctes) o de qualitat (tot i que es deteriora per lucre el mercat exportant taronja dolenta). Tampoc una estatització del sector exportador solucionaria res, ja que vindria acompanyada (con és inevitable en un sistema capitalista) per un control de l'aparat estatal exportador per part del capital monopolista.

Convé tindre en compte:

e) Hay dificultades arancelarias al quedar el Estado Español fuera del Mercado Común. Incluso USA va a poder colocar mejor sus naranjas en Europa.

f) No se ha abierto realmente ningún mercado de consideración en la Europa socialista.

g) Hay una total anarquía de la exportación, gracias a la irracionalidad del mecanismo de la libre empresa exportadora, incapaz de planificar la oferta en función de la producción y la demanda real.

h) Igualmente el mercado interior es té mal cubierto, aunque no es probable a corto plazo ningún gran incremento del consumo interno.

i) La estructura de la propiedad con predominio de la pequeña explotación impide la utilización óptima de las técnicas más modernas y de la fuerza de trabajo, agrandando con ello el problema de los costos de producción en ascenso ininterrompido.

j) La existencia de tierras marginales en cultivo, producto de la desaforada inversión en naranjas que trajo la época de la euforia, influye en un aumento de la oferta del fruto en un mercado sobresaturado y constreñido.

Contra lo que la burguesía local quiere que crean y contra los esquemas políticos de cariz socialdemócrata, la solución del problema de la naranja pasa por el socialismo y no solo por el derrumbamiento del Régimen. No basta con hacer más propaganda pagada por el estado en los países europeos. No basta con la protección o sostenimiento de los precios. No basta con la entrada en el Mercado Común. Ni tampoco es suficiente la apertura de mercados en el Estado. Tampoco es un problema de selección de variedades (en general estas son bastantes correctas) o de calidad (aunque se deteriora por lucro el mercado exportando naranja).

la). Tampoco una estatización del sector exportador solucionará nada, ya que vendría acompañada (como es inevitable en un régimen capitalista) por un control del aparato estatal exportador por parte del capital monopolista.

Conviene tener en cuenta que:

a) Transitoriamente se puede conseguir una mayor venta racionalizando la exportación e incrementando el consumo interior, pero en ambos planos estamos ya cerca del límite posible.

b) Los mercados del Este no son la tierra prometida. Esos países tienen que comerse su propia producción y la que importan de todos los países con los que mantienen relaciones políticas y económicas normales.

c) Los exportadores, los comerciantes y los grandes propietarios se quedan con la parte del león de los beneficios producidos por la comercialización de la naranja.

d) La pequeña explotación supone un elevado coste económico y un desaprovechamiento de la fuerza de trabajo y de los recursos productivos.

Les classes socials al camp valencià.

1.- CLASSES ESSENCIALMENT AGRÍCOLES.-

Són:

- els jornaleros
- els camperols pobres
- la petita burgesia agrícola (petits propietaris)
- la burgesia agrícola subdividida en:
  - llauradors rics o burgesia agrícola mitja.
  - Terratinents i capitalistes agraris o gran burgesia agrícola.

Son:

- Los jornaleros
- Los campesinos pobres
- La pequeña burguesía agrícola (pequeños propietarios)
- La burguesía agrícola subdividida en:
  - Labradores ricos o burguesía agrícola media.
  - Terratenientes y capitalistas agrarios o gran burguesía agrícola.

A) Els jornaleros.-

La seua situació es molt paregu- Su situación es muy parecida a la da a la dels obrers industrials, a -de los obreros industriales; agravada greujada per l'eventualitat del seupor la eventualidad de su trabajo y treball i los fortes diferències de las fuertes diferencias de jornal jornal existents entre pobles i co-existents entre pueblos y comarcas, marques, o d'un dia per a altre. No teo de un día para otro. No tienen nada nen res a perdre i tot a guanyar, ena perdre y todo a ganar, en una socia- una socialització del camp; formen litzación del campo; forman parte de la part de la classe treballadora. Re -clase trabajadora. Representan en el presenten en el camp valencià el -- campo valenciano el 41'5 % de la po- 41'5 % de la població activa agrari, blación activa agraria o tal vez más. a o potser més. Cal tenir en compte Es necesario tener en cuenta que no que no són totalment homogenis: un son totalmente homogéneos: un pequeño petit n ero és fix o tenen especialidat, número es fijo o tiene especialidad, litat, alguns són caps de colla, molts algunos son cabezas de cuadrilla, mu- tenen algun tros de terra, altres al chos tienen algún trozo de tierra, o- ternen el treball de la terra amb -tros alternan el trabajo de la tierra altres ocupacions, alguns venen de -con alguna otra ocupación, algunos vie- temporada des de fora del País o i- nen de temporada desde fuera del País xen a l'estranger. Finalment hi ha -o salen al extranjero. Finalmente hay que tenir en compte que molts voldr que tener en cuenta que muchos qui - en canviar de treball. sieran cambiar de trabajo.

B) Els camperols pobres.-

Fonamentalment són els més petits - Fundamentalmente son los más peque- dels propietaris que, malviuen o te ños de los propietarios que, o malvi - nen que vendre la seua força de tre ven o tienen que vender su fuerza de bull de quan en quan o fer algun al trabajo de cuando en cuando o hacer tre treball a nivell d'obrer. algún otro trabajo a nivel obrero.

No es pot fixar en termes quantita-

No se puede fijar en términos cuan- titativos de posesión de tierra, los

tius de possessió de terra, els límits definitoris de esta capa, nits definitoris d'aquesta capa per porque depende de la calidad de la depon de la qualitat de la terra i calidad de la tierra y del tipo de del tipus de cultiu. Són senzillament cultivos. Son sencillamente, aquells propietaris molt pròxims - propietarios muy próximos a los jornaleros por les raons assenyades abans. Precisament per eixa - Precisa- mente por esa proximidad, proximitat, estan interessats en el están interesados en el socialisme: no hi ha que esperar d' no hay que esperar de ellos (excepto, ells - excepto, potser els vells - un puede ser, los viejos) un fuerte "apego" a la propietat. Es pot den considerar classe treballadora - rar clase trabajadora y hay que eliminar els obstacles minar los obstáculos psicològics que s'oposen a la seua se oponen a su unión con los jornaleros. Com que no compren mai força de treball, no hi de trabajo, no hay conflicto de intereses. Per a e- reses. Para estinarlos numéricamente valuar-los numericamente farien falta estudios comarcals (Com abans hom assenyalat, l'arrendament no té una gran importància al País Valencià; tot i que d'aquest sector surt una petita part dels camperols pobres. los campesinos pobres.

C) La petita burgesia agrícola.

Es tracta d'aquells petits propietaris en millor situació que els anteriors sense arribar a ser burgesos agraris. Viuen (o han viscut fins ara) amb certa comoditat modesta. Són els que ara està més en crisi.

Es caracteritzen per la dependència del treball personal o familiar en la seua pròpia explotació; per tenir escàs capital invertit i per no comprar permanentment mà d'obra, tot i que, de vegades, la compren esporadicament. Localitzar un petit burgès és senzill: descompteu del que guanya a l'any el que guanyaria ell treballant a jornal i si açò és la major part, és un petit-burgès i no un burgès. Situació per tant semblant a la de la classe treballadora, sino a la dels botiguers, artesans, venedors independents, etc... de la ciutat. Per això els anomenen petita burgesia.

Pràcticament careixen de benefici empresarial i no poden aguantar molt en el cas de baixos preus o ge-

C) La petita burgesia agrícola.

Se tracta de aquells petits propietaris en millor situació que els anteriors sin llegar a ser burgesos agrarios. Viven (o han vivido hasta ahora) con cierta comodidad modesta. Son el sector que ahora está más en crisis.

Se caracterizan por la dependencia del trabajo personal o familiar en su propia explotación; por tener escaso capital invertido y por no comprar permanentemente mano de obra, aunque a veces la compran esporádicamente. Localizar un pequeño burgués es sencillo: descontad de lo que gana al año, lo que ganaría él trabajando a jornal y si esto es la mayor parte, es un pequeño burgués y no un burgués. Si la situación por lo tanto, sinilar no a la de la clase trabajadora sino a la de los tenderos, artesanos, vendedores independientes, etc... de la ciudad. Por eso los llamamos pequeña burguesía.

Practicamente carecen de beneficio empresarial y no pueden aguantar mucho en caso de bajos precios o hela-

lades. Estàn explotats pels comerciants i en conflicte amb els que sí que poden aguantar: els propietaris mitjans i grans. Alhora, però, tenen conflicte amb la mà d'obra. Es tracta per tant d'una capa mobilitzable pel socialisme sols com a aliat temporal, a menys que s'inser-te amb una forta campanya de sensibilització que profunditzi el sentiment de crisi de la petita explotació que és ja perceptible i que assenyalava el domini dels mitjans i grans propietaris sobre els organismes agrícoles apropant-los a la classe treballadora i al socialisme. En cas contrari, secundaran les variants reformistes de l'ideologia burgesa o s'inhibiran.

A ells són assimilables la resta dels arrendataris (excepte els capitalistes agraris dels que ara parlarem). No hi ha que caure en l'error de fer propaganda, entre els arrendataris, de l'accés a la propietat individual que seria una pésima solució.

D) La burgesia agrícola mitjana o llauradors rics.

No hi ha que confondre a aquesta capa amb l'anterior; no són grans propietaris però no es poden equiparar al petit camperol, que depèn fonamentalment del treball propi i el de la seua família. La burgesia agrícola mitjana és propietaria d'extensions de terra més grans, però sobre tot es caracteritza per comprar permanentment mà d'obra encara que per gust, avorrimient o interès treballen o supervisen el treball. Són patrons. No són, tanmateix, els més rics dels agricultors ni els de més poder o influència, excepte en pobles petits o pobres. Són per lo tant, pareguts a la burgesia mitjana de les ciutats (industrials, propietaris de negocis, notges ben establits, etc...). Com a capa de la burgesia que són, els

Están explotados por los comerciantes y en conflicto con los que sí pueden aguantar: los propietarios medios y grandes. Pero al mismo tiempo tienen conflicto con la mano de obra. Se trata por tanto de una capa movilizable por el socialismo solo como aliado temporal, a menos que se inserte con una fuerte campaña de sensibilización que profundice el sentimiento de crisis de la pequeña explotación que es ya perceptible y señala el dominio de los medianos y grandes propietarios sobre los organismos agrícolas, acercándolos a la clase trabajadora y al socialismo. Si no secundarán las variantes reformistas de la ideología burguesa, o se inhibirán.

A ellos son asimilables el resto de los arrendatarios (excepto los capitalistas agrarios de los que ahora hablaremos). No hay que caer en el error de hacer propaganda, entre los arrendatarios, del acceso a la propiedad individual que sería una pésima solución.

D) La burgesia agrícola media o llauradors rics.

No hay que confundir a esta capa con la anterior; no son grandes propietarios pero no se pueden equiparar al pequeño campesino, que depende fundamentalmente del trabajo propio y el de su familia. La burgesia agrícola media es propietaria de extensiones de tierra más grandes, pero sobre todo se caracteriza por comprar permanentemente mano de obra aunque por gusto, aburrimiento o interés trabajan o supervisen el trabajo. Son patrones. No son, sin embargo, los más ricos de los agricultores ni los de más poder o influencia, excepto en pueblos pequeños o pobres. Son por lo tanto parecidos a la burgesia media de las ciudades (industriales, propietarios de negocios, médicos bien establecidos, etc...). Como capa de la burgesia que son, sus ingresos dependen

ingressos depenen de l'exploració de mà d'obra i tenen mentalitat patronal, mentalitat burgesa. La crisi agrícola pot, evidentment, agitar-los però de la mateixa manera que s'agita un patró quan els encàrrecs disminueixen o li cobren impostos sobre la renda. No tenen cap interès en el socialisme.

E) La gran burgesia agrària: terratinents i capitalistes agraris.

Són els propietaris de grans extensions, variables segons qualitats de terra i tipus de cultius. Són la capa agrícola de més poder. Són equiparables a la burgesia comercial i financera i per altra part, sovint formen part d'aquesta o tenen també importants interessos en la banca o en la indústria. No necessàriament exploten mal les seues terres. L'ínatge del latifundista amb terres casi abandonades no té sentit al País Valencià. Dintre d'aquesta capa està el capitalista agrari de nou tipus: un home o un grup que han invertit diners en l'agricultura, explotant la terra amb elevada mecanització i una gestió capitalista racional amb vistes a un mercat prèviament estudiat.

En conseqüència, la lluita contra la gran propietat no és una lluita antifeudal, sinó una lluita anticapitalista. No ve motivada en criteris de revolució democràtica i eficàcia econòmica burgesa sinó en criteris socialistes d'abolició de l'exploració de l'home per l'home, expropiació forçosa dels capitalistes i col·lectivització de la terra.

2.- CAPES CONEXES AMB EL CAMP.-

a) Els exportadors i comerciants agrícoles:

Són capitalistes comercials. Cons-

de la explotació de mà d'obra y tienen mentalidad patronal, mentalidad burgesa. La crisis agrícola puede, evidentemente, agitarlos, pero de la misma manera que se agita un patrón cuando los encargos disminuyen o le cobran impuestos sobre la renta. No tienen ningún interés en el socialismo.

E) La gran burguesía agraria: terratenientes y capitalistas agrarios.-

Son los propietarios de grandes extensiones, variables según calidades de tierra y tipo de cultivos. Son la capa agrícola de más poder. Son equiparables a la burguesía comercial y financiera y por otra parte, a menudo forman parte de esta o tienen también importantes intereses en la banca o en la industria. No necesariamente explotan mal sus tierras. La imagen del latifundista con tierras casi abandonadas no tiene sentido en el País Valenciano. Dentro de esta capa está el capitalista agrario de nuevo tipo: un hombre o un grupo que han invertido dinero en la agricultura, explotando la tierra con elevada mecanización y una gestión capitalista racional con vistas a un mercado previamente estudiado.

En consecuencia la lucha contra la gran propiedad no es una lucha antifeudal, sino una lucha anticapitalista. No viene motivada en criterios de revolución democrática y eficacia económica burgesa, sino en criterios socialistas de abolición de la explotación del hombre por el hombre, expropiación de los capitalistas, y colectivización de la tierra.

a) Los exportadores y comerciantes agrícolos:

Son capitalistas comerciales. Cons-

titueixen una fracció dinàmica i en procés de concentració de la burgesia comercial; encara que el seu origen siga agrícola, ja que molts o quasi tots provenen dels sectors de camperols acomodats i terratinents. Con que habitualment tenen terres en propietat; tenen un doble aspecte: el de comerciants, que els oposa d'alguna forma a tots els demás grups i el de mitjans i grans propietaris, que els dona interessos comuns amb aquests i els enfronta als jornaleros i de vegades a camperols pobres i petits propietaris. No cal dir que aquest sector es un clar enemic de classe de la classe treballadora.

b) La burgesia urbana amb terres:

-Industrials; professions liberals amb altíssims ingressos (metges, etc...) que tenen terres. Seria erroni considerar-los com a petits o mitjans propietaris, tenint en compte sols la terra que tenen. Cal considerar los com una capa burgesa que incideix sobre el camp. Els seus interessos són per una part, els interessos burgesos globals i per altra les típicament patronals respecte a l'agricultura.

c) Petita burgesia i classe treballadora amb terres:

Calificats com a petita burgesia o com classe treballadora per ocupació principal, són gent d'origen agrícola que ha optat per buscar altra ocupació o que descendeix de gent que sí que ho va fer, en vista de l'escassa rendibilitat de la petita propietat. La terra és per a ells un complement d'ingressos. La situació respecte al camp i el socialisme és confusa: per un costat estan lluny de la mentalitat apegada a la terra del petit propietari, per un altre constaten clarament la crisi però tenen interès en mantindre aquesta font d'ingressos i poden quixar-se dels

tituyen una fracción dinámica y en proceso de concentración de la burguesía comercial, aunque su origen sea agrícola, ya que muchos o casi todos provienen de los sectores de campesinos acomodados y terratenientes. Como que habitualmente tienen tierras en propiedad, tienen un doble aspecto: el de comerciantes, que los opone, de alguna forma a todos los demás grupos y el de medianos y grandes propietarios, que les da intereses comunes con estos y los enfrenta a los jornaleros y a veces a campesinos pobres y pequeños propietarios. No es preciso decir que este sector es un claro enemigo de clase de la clase trabajadora.

b) La burguesía urbana con tierras:

Industriales, profesiones liberales con altos ingresos (médicos, etc), etc... que tienen tierras. Sería erróneo considerarlos como pequeños o medianos propietarios, teniendo en cuenta solo la tierra que tienen. Hay que considerarlos como una capa burgesa que incide sobre el campo. Sus intereses son por una parte, los intereses burgeses globales y por otra los típicamente patronales respecto a la agricultura.

c) Pequeña burguesía y clase trabajadora con tierras:

Calificados como pequeña burguesía o como clase trabajadora por ocupación principal, son gente de origen agrícola que ha optado por buscar otra ocupación o que descende de gente que así lo hizo, en vista de la escasa rentabilidad de la pequeña propiedad. La tierra es para ellos un complemento de ingresos. La situación respecto al campo y el socialismo es confusa: por un lado están lejos de la mentalidad apegada a la tierra del pequeño propietario; por otro constatan claramente la crisis pero tienen interés en mantener esta fuente de ingresos y pueden que-

salariis, etc... La situació és canalitzable en favor de la transformació socialista mitjançant l'inclusió en l'Estratègia Socialista que supose: deixar la propietat de la terra a canvi d'una millora global en la seua condició de vida, per millora salarial com a treballadors i per la satisfacció gratuïta d'una sèrie de necessitats socials (educació, medicina socialitzada, transports públics, centres culturals, etc.)

d) Els treballadors temporals

No parlem dels jornaleros eventuales sinó d'aquella gent que com ocupació secundària va a recollir taronja: per exemple, joves, dones, etc... No són una capa social sinó un conjunt inestable o a estabilitzar, bé per definitiva professionalització, bé per oferiment d'altres alternatives laborals.

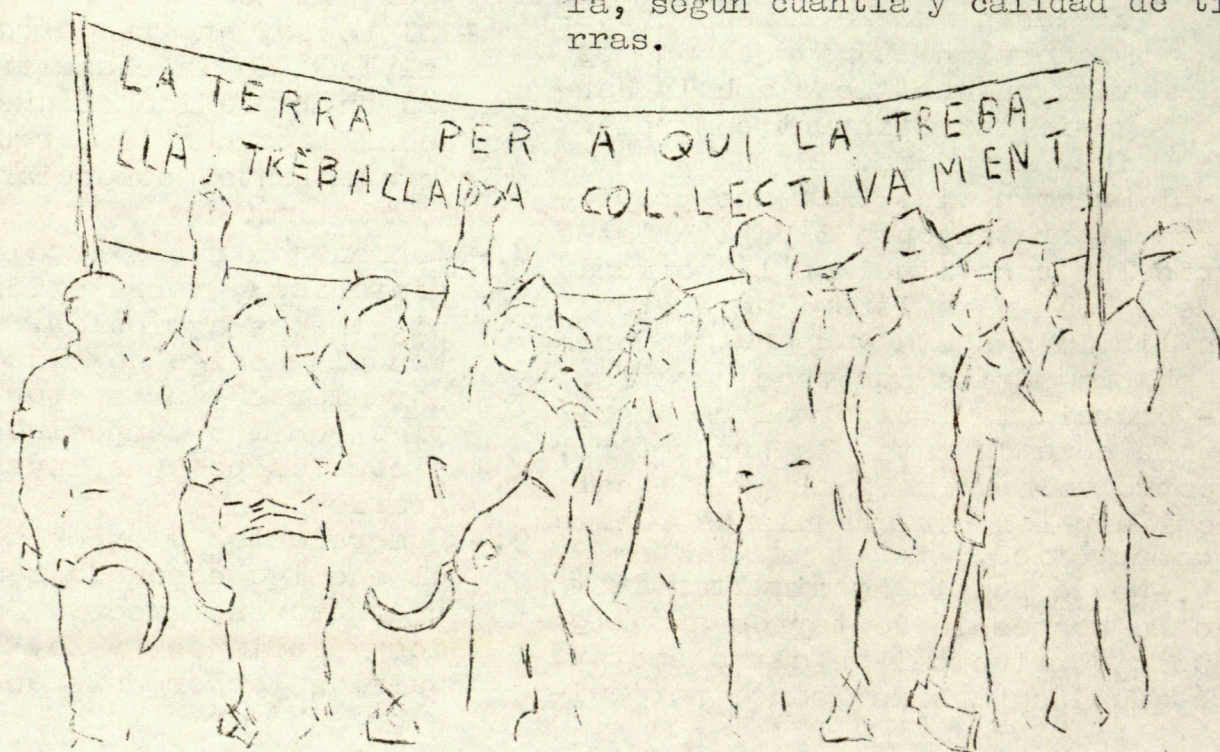
NOTA. - Els arrendataris i altres figures de tenència no directa (15% aproximadament del total) poden ser assimilats als camperols pobres o a la petita burgesia agrícola, segons quantia i qualitat de terra.

jarse de los salarios, etc... La situación es canalizable en favor de la transformación socialista mediante la inclusión en la Estrategia Socialista que suponga: dejar la propiedad de la tierra a cambio de una mejora global en su condición de vida, por mejora salarial como trabajadores y por la satisfacción gratuita de una serie de necesidades sociales (educación, medicina socializada, transportes públicos, centros culturales... etc.).

d) Los trabajadores temporales:

No hablamos de los jornaleros eventuales sino de aquella gente que como ocupación secundaria va a recoger naranja: por ejemplo, jóvenes, mujeres, etc... No son una capa social, sino un conjunto inestable o a estabilizar, bien por definitiva profesionalización, bien por ofrecimiento de otras alternativas laborales.

NOTA. - Los arrendatarios y otras figuras de tenencia no directa (15% aproximadamente del total) pueden ser asimilados a los campesinos pobres o a la pequeña burguesía agrícola, según cuantía y calidad de tierras.

Bases per a l'elaboració del programa socialista per al camp valencià.

CONCLUSIONS:

- 1.-No hi ha cap revolució burgesa a fer al camp.
  - 2.-Ja no té sentit la consigna individualista "la terra per a qui la treballa".
  - 3.-Cal anar cap a formes col·lectives d'explotació de la terra.
  - 4.-Cooperativisme i protecció estatal s'han sentit com a instruments auxiliars dins del procés de construcció del socialisme.
  - 5.-La lluita dels obrers i els camperols és ara i ací una lluita pel Socialisme.
  - 6.-L'agent de la transformació socialista al camp són els jornaleros i els camperols pobres.
  - 7.-Entre els petits burgesos agrícoles es poden trobar:
    - una minoria, cada vegada més nombrosa, que comprén la necessitat del socialisme.
    - la resta, que pot ser posada al costat de la classe treballadora en la mida en que està en conflicte amb la burgesia terratinyent, comerciant i exportadora.
  - 8.-Lauradors rics (mitjans propietaris), terratinyents i capitalistes agrícoles constitueixen l'enemic de classe dels jornaleros i un sector conflictiu amb els camperols pobres i amb els petits burgesos agraris.
  - 9.-Comerciants i exportadors són l'enemic comú de tots els productors, excepte dels grans i mitjans i cal substituir-los per organismes públics i democràtics.
  - 10.-No té sentit la simultaneïtat de la possessió de terres amb l'ocupació principal en altre sector. Té que desaparèixer sense perjudici
- 1.- No hay ninguna revolución burgesa que hacer en el campo.
  - 2.- No tiene sentido ya la consigna individualista "la tierra para el que la trabaja".
  - 3.- Hay que ir hacia formas colectivas de explotación de la tierra.
  - 4.- Cooperativismo y protección estatal sólo tienen sentido como instrumentos auxiliares dentro del proceso de construcción del socialismo.
  - 5.- La lucha de los obreros y los campesinos es ahora y aquí, una lucha por el Socialismo.
  - 6.- El agente de la transformación socialista en el campo, son los jornaleros y los campesinos pobres.
  - 7.- Entre los pequeños burgueses agrícolas se pueden encontrar:
    - una minoría, cada vez mayor, que comprende la necesidad del socialismo
    - el resto, que puede ser puesto al lado de la clase trabajadora en la medida en que esté en conflicto con la burguesía terrateniente, comerciante y exportadora.
  - 8.- Labradores ricos (medianos propietarios), terratenientes y capitalistas agrícolas, constituyen el enemigo de clase de los jornaleros y un sector conflictivo con los campesinos pobres y con los pequeños burgueses agrarios.
  - 9.- Comerciantes y exportadores son el enemigo común de todos los productores, excepto de los grandes y medianos, y hay que sustituirlos por organismos públicos

ci.econòmic per al sector econòmicament modest.

11.-El socialisme no es pot construir oblidant la rendabilitat econòmica.

12.-L'espai rural no pot quedar marginat dels beneficis de satisfacció de les necessitats col·lectives.

13.-La presa del poder per la classe treballadora i sectors no explotadors és condició imprescindible per a la construcció del Socialisme. La Revolució Socialista és l'única revolució pendent al País Valencià com a la resta de l'Estat Espanyol.

y democráticos.

10.-No tiene sentido la simultaneidad de la posesión de tierras con la ocupación principal en otro sector. Tiene que desaparecer sin perjuicio económico, para los sectores económicamente modestos.

11.-El socialismo no se puede construir olvidando la rentabilidad económica.

12.-El espacio rural no puede quedar marginado de los beneficios de satisfacción de las necesidades colectivas.

13.-La toma del poder por la clase trabajadora y sectores no explotadores, es condición imprescindible para la construcción del socialismo. La Revolución Socialista es la única revolución pendiente en el País Valenciano, como en el resto del Estado Español.

ANEXE

Notes additionals i per tant a ampliar Notes adicionales, y por lo tanto, a sobre: ampliar sobre:

ELS OBJECTIUS AGÀICOLES D'UNA REVOLUCIÓ SOCIALISTA:

1.-El País Valencià utilitzarà racionalment la terra:

- es dotindran les aberrants transformacions en regadiu.
- es frenarà el procés de destrucció de l'horta entorn a les ciutats, gràcies a una política urbanística ferma i respectuosa de les necessitats col·lectives.
- S'abandonaran les terres improductives oferint a qui les cultiven oportunitats reals en altres zones o treballs.

2.-El camp valencià obtindrà una producció econòmicament correcta.

- Es planificarà la producció.
- Es substituiràn per altres els cultius no rendables.

1.-El País Valenciano utilizará racionalmente la tierra:

- se dotendrán las aberrantes transformaciones en regadío.
- Se frenará el proceso de destrucción de la huerta en torno a las ciudades, gracias a una política urbanística firme y respetuosa de las necesidades colectivas.
- Se abandonarán las tierras improductivas ofreciendo a quienes las cultivan oportunidades reales en otras zonas o trabajos.

2.-El campo valenciano obtendrá una producción económicamente correcta. Se planificará la producción.

- Se sustituirán por otros, los cultivos no rentables.

--Es desenvoluparà, d'una vegada i per sempre, la ramaderia.

3.- El camp valencià s'organitzarà en unitats d'explotació viables racionalment treballades:

--Es concentraran les explotacions, adquirint les dimensions que el tipus de cultiu i el nivell tècnic aconsellen.

--Els mitjans de producció seran accessibles de manera menys costosa i més racional, gràcies a la socialització i planificació de l'economia i al foment d'una investigació al servei de l'agricultura.

4.- Les relacions de propietat i producció del camp valencià seran radicalment transformades, segons els següents objectius o criteris generals:

a) Abolició de les situacions i criteris d'explotació capitalista de la força de treball i de la terra.

b) Professionalització de l'activitat agrícola.

c) Explotació de la terra en unitats de producció viables.

d) Foment de la igualtat i el socialisme entre la població rural. Cadascun d'aquests objectius assenyala o demana mesures distintes en el seu caràcter i també ritmes de realització diferents. Aquestes transformacions constituiràn un procés en el temps i no un acte únic, de colp i volta.

A) L'abolició de les situacions d'explotació capitalista és un objectiu immediat d'execució ràpida i exigeix que siguin expropiats sense indemnització les terres dels capitalistes agraris o terratinents és a dir, d'aquells que tenen terra en gran quantitat, compren permanentment mà d'obra i

--Se desarrollará, de una vez por todas, la ganadería.

3.- El campo valenciano se organizará en unidades de explotación viables racionalmente trabajadas:

--Se concentrarán las explotaciones, adquiriendo las dimensiones que el tipo de cultivo y el nivel técnico aconsejen.

--Los medios de producción serán accesibles en forma menos costosa y más racional, gracias a la socialización y planificación de la economía y al fomento de una investigación al servicio de la agricultura.

4.- Las relaciones de propiedad y producción del campo valenciano serán radicalmente transformadas, según los siguientes objetivos o criterios generales:

a) Abolición de las situaciones y criterios de explotación capitalista de la fuerza de trabajo y de la tierra.

b) Profesionalización de la actividad agrícola.

c) Explotación de la tierra en unidades de producción viables.

d) Fomento de la igualdad y el socialismo entre la población rural.

Cada uno de estos objetivos señala o pide medidas distintas en su carácter y también ritmos de realización distintos. Estas transformaciones constituirán un proceso en el tiempo y no un acto único, de un plumazo.

A) La abolición de las situaciones de explotación capitalista es un objetivo inmediato de ejecución rápida, y exige que sean expropiadas sin indemnización, las tierras de los capitalistas agrarios o terratenientes, es decir, de aquellos que: tienen tierra en gran cantidad, compran permanentemente mano de obra, y se

s'apropien d'una part considerable de l'excés social. Aquestes terres seràn organitzades en explotació col·lectiva conforme a les aspiracions socialistes de la classe treballadora i a la necessitat tècnica de grans unitats de producció.

B) La professionalització de l'activitat agrícola suposa que la terra està en mans dels llauradors, dels que la treballen. Aquest objectiu demana, en conseqüència, que també siguin expropiats tots els que no treballen la terra, encara que les seues propietats no siguin grans; perquè no té sentit socioeconòmic que un botiguier, advocat o funcionari tinga terra, introduint un element discordant en la gestió agrícola i permetent l'explotació de la població camperola. Aquesta mida serà més bé paulatina i vindrà acompanyada d'indemnitzacions que seràn proporcionalment menors quan major siga la terra posseïda.

-C) L'objectiu d'explotació de la terra en unitats de producció viables significa:

- que no té sentit avui parlar de repartició de grans propietats, perquè és condemnar al llaurador a formes de producció caduques.

- que cal fomentar les explotacions col·lectives i la concentració de les petites propietats.

- que cal fomentar l'associació dels llauradors en totes les formes possibles.

Aquest objectiu és alhora urgent i de realització difícil. L'única possibilitat de resoldre la contradicció és la flexibilitat. En el terme de temps més curt possible, el camp valencià estarà estructurat en unitats de producció grans, realment viables econòmicament, si bé aquestes unitats de producció seràn molt distintes en quant al seu règim de propietat i organització:

apropian de una parte considerable del excedente social. Estas tierras, serán organizadas en explotación colectiva conforme a las aspiraciones socialistas de la clase trabajadora y a la necesidad técnica de grandes unidades de producción.

B) La profesionalización de la actividad agrícola supone que la tierra está en manos de los llauradors, de los que la trabajan. Este objetivo pide en consecuencia, que también sean expropiados todos los que no trabajan la tierra, aunque sus propiedades no sean grandes; porque no tiene sentido socioeconómico que un tendero, abogado o funcionario, tenga tierra, introduciendo un elemento discordante en la gestión agrícola y permitiendo la explotación de la población campesina. Esta medida será más bien paulatina y vendrá acompañada de indemnizaciones que serán proporcionalmente menores cuanto mayor sea la tierra poseída.

C) El objetivo de explotación de la tierra en unidades de producción viables significa:

- que no tiene sentido hoy hablar de repartición de grandes propiedades; porque es condenar al labrador a formas de producción caducas.

- que hay que fomentar las explotaciones colectivas y la concentración de las pequeñas propiedades.

- que hay que fomentar la asociación de los labradores en todas formas posibles.

Este objetivo es al mismo tiempo urgente y de realización difícil. La única posibilidad de resolver la contradicción es la flexibilidad. En el término

-les explotacions col·lectives sorgeixen directament de les expropiacions i seran de propietat social o cooperativa.

-hi haurà explotacions col·lectives voluntàriament constituïdes pels camperols petits i pobres més dinàmics i conscients que abandonant la propietat privada individual de la terra, posen i treballen la seua terra en comú.

-hi hauran cooperatives de producció on la desigualtat de la quantitat de terra aportada i la persistència del règim assalariat, els farà encara lluny dels objectius socialistes.

-Hi haurà encara situacions de petites explotacions individuals coordinades per instruments de comercialització de caràcter col·lectiu.

D) L'objectiu del foment de la igualtat i el socialisme suposa que durant un període més o menys llarg de temps s'aniran eliminant les formes de desigualtat (cooperativistes i assalariats, diferències d'aportació de terra, etc...) i creixent el caràcter col·lectiu de les explotacions; suposa que hi haurà que anar creant mecanismes de compensació de les diferències entre unes explotacions i d'altres per

raó de la qualitat de la terra, etc... Ningú espere, doncs, que a l'endemà de la presa del poder, el camp valencià ofereixca l'imatge d'una societat igualitària i socialista. Ningú pense, però, en congelar les situacions de desigualtat o el fomentar anacronismes con la petita propietat, basant-se en una suposta incapacitat dels camperols per al socialisme.

5.- Mentre subsisteixen formes tan diferents de gestió i propietat, mentre hi haja assalariats rurals, tots els que treballen a jornal tindran un organisme autònom que

de temps més curt possible; el camp valencià estarà estructurat en unitats de producció grans, realment visibles econòmicament, si bé estas unitats de producció, seran muy distintas en cuanto a su régimen de propiedad y organización:

- estaran las explotaciones colectivas surgidas directamente de las expropiaciones, y que serán de propiedad social o cooperativa.

- habrá explotaciones colectivas voluntariamente constituídas por los campesinos pequeños y pobres más dinámicos y conscientes, que abandonando la propiedad privada individual de la tierra, pongan y trabajen su tierra en común.

- habrá cooperativas de producción donde la desigualdad de la cantidad de tierra aportada y la persistencia del régimen asalariado, los hará estar aún lejos de los objetivos socialistas.

- habrá situaciones aún de pequeñas explotaciones individuales coordinadas por instrumentos de comercialización de carácter colectivo.

D) El objetivo del fomento de la igualdad y el socialismo, supone que durante un periodo más o menos largo de tiempo se irán eliminando las formas de desigualdad (cooperativistas y asalariados, diferencias de aportación de tierra, etc...) y creciendo el carácter colectivo de las explotaciones; supone que habrá que ir creando mecanismos de compensación de las diferencias entre unas explotaciones y otras, por razón de la calidad de la tierra, etc... Nadie espere pues, que a la mañana siguiente de la toma del poder, el cam

jugarà un important paper:

- pactarà amb les cooperatives les relacions laborals.

- es farà càrrec d'exploracions col·lectives.

- intervindrà en la gestió de les cooperatives mixtes de propietaris i jornaleros.

- etc...

6.- Aquestes transformacions es faràn des dels següents principis:

- atenció a les peculiaritats de cada cultiu.

- atenció a les peculiaritats de cada comarca.

- estímulo a l'iniciativa camperol:

- prèvia explicitació de les ventajases de cada transformació.

- màxima actuació dels elements políticament conscients del camperolat.

- creació d'organismes de democràcia camperola.

7.- Els comitès autònoms de jornaleros i camperols pobres deuràn impulsar les assemblees del poble treballador i totes les formes organitzatives de democràcia directa que la pràctica aconselle per a fer realitat la Democràcia Camperola.

8.- La comercialització dels productes del camp valencià es farà amb criteris que tencin de deixar a fer desaparèixer l'especulació; l'anarquia i l'ineficàcia, pròpies de la comercialització capitalista. Per això:

- desapareixeràn els intermediaris en funció de la posada en marxa dels aparells de distribució baix control social.

- la comercialització interior es farà a través d'organismes

po valenciano ofrezca la imagen de una sociedad igualitaria y socialista. Pero nadie piense en congelar las situaciones de desigualdad o el fomentar anacronismos como la pequeña propiedad, basándose en una supuesta incapacidad de los campesinos para el socialismo.

5.- Mientras subsistan formas tan diferentes de gestión y propiedad, mientras haya asalariados rurales, todos los que trabajan a jornal tendrán un organismo autónomo que jugará un importante papel:

- pactará con las cooperativas las relaciones laborales

- se hará cargo de explotaciones colectivas

- intervendrá en la gestión de las cooperativas mixtas de propietarios y jornaleros

- etc...

6.- Estas transformaciones se harán desde los siguientes principios:

- atención a las peculiaridades de cada cultivo

- atención a las peculiaridades de cada comarca

- estímulo a la iniciativa campesina

- previa explicitación de las ventajas de cada transformación

- máxima actuación de los elementos políticamente conscientes del campesinado

- creación de organismos de democracia campesina

7.- Los comitès autónomos de jornaleros y de campesinos pobres deberán impulsar las asambleas del pueblo trabajador y todas las formas organizativas de democracia directa que la pràctica aconseje para hacer realidad la Democràcia Campesina.

8.- La comercialización de los produc-

mixtes on estiguen representats les organitzacions dels camperols productors, de l'administració com a representant dels interessos generals del poble i de les organitzacions dels consumidors...

-l'exportació serà controlada socialment a través de fórmules que suposaran la desaparició del exportador capitalista

-els preus al productor i al consumidor quedarán fixats per la planificació econòmica realitzada democràticament.

-treballar el camp deixarà de ser una tasca insegura on es perdre molt i guanyar poc.

9.- Mitjançant el desenvolupament de les forces productives comarcals, la planificació rural i gràcies a les possibilitats d'atenció de les necessitats que permet el socialisme, es reduirà al màxim la diferència entre camp i ciutat; no per una ruralització reaccionària de la societat sinó per la dotació de tot tipus de serveis socials (ensenyament, hospitals, centres de cultura, etc, etc) a les zones rurals i l'increment de les comunicacions i transports. El camperol, a banda de deixar de ser explotat, deixarà de ser discriminat.

Deixarà de ser un ciutadà de segona.

PAIS VALENCIA

hivern 75-76

tos del camp valenciano se harà con criterios que tiendan a hacer desaparecer la especulación, la anarquía y la ineficacia, propias de la comercialización capitalista. Por éso:-

- desaparecerán los intermediarios en función de la puesta en marcha de los aparatos de distribución bajo control social

- la comercialización interior se hará a través de organismos mixtos donde estén representadas las organizaciones de los campesinos productores, de la administración como representante de los intereses generales del pueblo y de las organizaciones de los consumidores

- la exportación será controlada socialmente a través de fórmulas que supondrán la desaparición del exportador capitalista

- los precios al productor y al consumidor quedarán fijados por la planificación económica realitzada democràticament

- trabajar el campo dejará de ser una tarea insegura donde se pueda perder mucho y ganar poco.

9.- Mediante el desarrollo de las fuerzas productivas comarcals, la planificación rural, y gracias a las posibilidades de atención de las necesidades que permite el socialismo, se reducirá al máximo la diferencia entre campo y ciudad; no por una ruralización reaccionaria de la sociedad, sino por la dotación de todo tipo de servicios sociales (enseñanza, hospitales, centros de cultura, etc., etc.) a las zonas rurales y el incremento de las comunicaciones y transportes. El campesino, aparte de dejar de estar explotado, dejará de estar discriminado. Dejará de ser un ciudadano de segunda.